

เรื่องเสร็จที่ ๕๔/๒๕๔๕

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง อำนาจของ ก.พ. ในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการ
ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ

สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ลับด่วนมาก ที่ นร ๐๗๐๙.๑/ล ๖๕๖ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ส่วนราชการได้พิจารณา
ลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการในสังกัดตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติตามนัย
มาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนี้

๑. กระทรวงศึกษาธิการได้มีคำสั่ง ที่ สป ๗/๒๕๔๔ และที่ สป ๘/๒๕๔๔
ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๔ ลงโทษไล่นายโกวิท ประวาลพุกษ์ เลขาธิการสภาสถาบันราชภัฏ
และนางสาวลำพู ประยูรหงษ์ อติตรองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ออกจากราชการ
ตามลำดับ เนื่องจากมีส่วนร่วมดำเนินการในการสั่งซื้อสื่อการเรียนการสอนระดับอนุบาลของ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในปีงบประมาณ ๒๕๔๐ โดยมีขอบ

๒. สำนักนายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งที่ ๑๗๓/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๔
ลงโทษไล่นายวีรพล ดวงสูงเนิน อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ออกจากราชการ และกรม
ประชาสัมพันธ์

ได้มีคำสั่ง ที่ ๔๒๗/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๔ ลงโทษไล่นายชูศักดิ์ รongสวัสดิ์
ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศการประชาสัมพันธ์ กรมประชาสัมพันธ์ ออกจากราชการ เนื่องจาก
ร่วมกันดำเนินการเช่าคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์ส่วนควบไว้ใช้ในราชการโดยมิชอบ

ต่อมา ผู้ถูกลงโทษดังกล่าวได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไปยัง ก.พ. สำนักงาน ก.พ.
พิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้
ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกลงโทษมีสิทธิอุทธรณ์และให้การพิจารณาอุทธรณ์เป็นไปตาม
หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ก็ตาม แต่เนื่องจากมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติ
ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่าผู้ถูก
กล่าวหาที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๙๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา
ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ก็ได้
ซึ่งสำนักงาน ก.พ. เห็นว่ามีปัญหาข้อกฎหมายว่า ก.พ. มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ในกรณีดังกล่าว
เพียงใด กล่าวคือ หาก ก.พ. เห็นว่า ก.พ. สามารถพิจารณาอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่

ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๖๐๑/๐๑๙๓
 ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (ยกเลิกชั้นความลับแล้วตามหนังสือ
 สำนักงาน ก.พ. ด่วนมาก ที่ นร ๐๗๐๙.๑/๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๕)

กำหนดในกฎ ก.พ. แต่องค์กรหรือผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับ
 ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลอื่น ๆ มีความเห็นที่แตกต่างออกไป อาจก่อให้เกิดความลึกลับขึ้น
 ในระบบการบริหารงานบุคคลภาครัฐได้ ประกอบกับเรื่องนี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย
 สองฉบับ จึงเป็นปัญหาสำคัญที่ควรได้รับการวินิจฉัยโดยคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อให้เป็น
 บรรทัดฐานในการปฏิบัติราชการต่อไป สำนักงาน ก.พ. จึงหรือว่า ในกรณีเช่นนี้ ก.พ. จะ
 พิจารณา

อุทธรณ์ได้เฉพาะแต่ในระดับโทษตามฐานความผิดที่ผู้บังคับบัญชาได้ส่งลงโทษไปตามความเห็น
 ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือสามารถพิจารณาอุทธรณ์เป็นประการใดก็ได้ตามหลักเกณฑ์และ
 วิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ซึ่งรวมถึงการรับฟังข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้อีกด้วย หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว โดยได้รับฟัง
 คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงาน ป.ป.ช. และผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ประกอบกับได้
 พิจารณามาตรา ๙๒ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ
 รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว เห็นว่า การดำเนินการ
 ทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณามีมติแล้วนั้น ประกอบ
 ไปด้วยกระบวนการสองส่วน คือ การพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ
 ป.ป.ช. ได้มีมติ และการดำเนินการลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน
 การพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญตามฐานความผิด
 ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง^๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ
 รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ นั้น ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจ
 แต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามมาตรา ๙๓^๒ ทั้งนี้ มาตรา ๙๒

^๑ มาตรา ๙๒ ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณา
 พุทธิการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการ
 ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา
 ผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและ
 ความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย
 ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ มาตรา ๙๓ เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว ให้
 ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้
 ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ

วรรคหนึ่งบัญญัติให้ถือว่ารายงาน เอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวน การสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ของข้าราชการที่ถูกลงโทษนั้น ส่วนในการดำเนินการลงโทษที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ถอดถอนจะต้อง

ดำเนินการต่อไปอย่างไรนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ มิได้กำหนดวิธีการไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้น การดำเนินการของ ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนจึงต้องดำเนินการไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งใน กรณีนี้ได้แก่ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้อง ด้วยผลดังกล่าว ถ้าฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติมิใช่ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนย่อมมีอำนาจสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ ตามนัยมาตรา ๑๐๓^๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล เรือนฯ แต่ในกรณีที่ฐานความผิดเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่มีอำนาจ ลงโทษได้โดยตรง แต่ต้องนำเสนอ

อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาและมีมติต่อไปตาม มาตรา ๑๐๔^๔ เมื่อ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวงมีมติเป็นประการใดแล้ว

ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง

^๓ มาตรา ๑๐๓ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงให้

ผู้บังคับบัญชา

สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควร ลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิด วินัยเล็กน้อย หรือมีเหตุอันควรลดหย่อน ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่า ผู้นั้นควรจะต้องได้รับโทษสูงกว่าที่ตนมีอำนาจสั่งลงโทษ ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นที่มีอำนาจเพื่อให้ พิจารณาดำเนินการเพื่อลงโทษตามควรแก่กรณี

ในกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย และมีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยให้ทำทัณฑ์บน เป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

การลงโทษตามมาตรานี้ ผู้บังคับบัญชาใดจะมีอำนาจสั่งลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา

ในสถานโทษและอัตราโทษใดได้เพียงใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.

^๔ มาตรา ๑๐๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชา

สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการ พิจารณาโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ภายใต้อำนาจวรรคสอง

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งตามมาตรา ๑๐๒ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสาม วรรคสี่หรือวรรคห้า แล้วแต่กรณี เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) สำหรับผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๑๑ ลงมาถึงระดับ ๘ และสำหรับผู้ดำรงตำแหน่ง ตั้งแต่ระดับ ๗ ลงมาที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกันกับผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๘ ขึ้นไป หรือที่ นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๑๐๒ วรรคห้า ในราชการบริหารส่วนกลางและ

ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนย่อมต้องดำเนินการไปตามมตินั้นและเมื่อได้ดำเนินการลงโทษไปประการใดแล้ว ให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อทราบตามมาตรา ๙๓^๕

อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชาไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมมีอำนาจที่จะเสนอความเห็นไปยังนายกรัฐมนตรีตามมาตรา ๙๕^๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ เพื่อนายกรัฐมนตรีจะได้สั่งการตามที่เห็นสมควร หรือคณะกรรมการ

ส่วนภูมิภาค ให้นายกรัฐมนตรีหรือผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงซึ่งผู้ถูกกล่าวหา

สังกัดอยู่พิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ. กระทรวงมีมติเป็นประการใด ให้นายกรัฐมนตรีหรือผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าว แล้วแต่กรณี สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

(๒) สำหรับผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๗ ลงมา ในราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ.

กรมมีมติเป็นประการใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าวสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ทั้งนี้ ภายใต้บังคับ (๑) (มีต่อหน้า

ถัดไป)

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๔)

(๓) สำหรับผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๗ ลงมาในราชการบริหารส่วนภูมิภาคซึ่งมิใช่หัวหน้า

ส่วนราชการประจำจังหวัด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ (๕) ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัดซึ่งผู้ถูกกล่าวหา

สังกัดอยู่พิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ. จังหวัดมีมติเป็นประการใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าวสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสามหรือตามมาตรา ๙๕ ให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๕๒ ระดับเหนือขึ้นไปมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสามหรือตามมาตรา ๙๕ ได้

ผู้ใดถูกลงโทษปลดออกตามมาตรา ๙๕ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^๖ มาตรา ๙๕ ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาไม่ดำเนินการทางวินัยตามมาตรา

๙๓

หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๙๓ ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เสนอความเห็นไปยังนายกรัฐมนตรี และให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งการ

ตามที่เห็นสมควร หรือในกรณีที่จำเป็น คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะสั่งให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตาม

ป.ป.ช. จะสั่งให้องค์กรบริหารงานบุคคลดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของตนให้ถูกต้องเหมาะสม

สำหรับประเด็นที่ว่า เมื่อข้าราชการถูกลงโทษตามกระบวนการดังกล่าวข้างต้นแล้ว

จะมีสิทธิอุทธรณ์ตามกฎหมายหรือไม่ เพียงใดนั้น มาตรา ๙๖^๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ได้บัญญัติรองรับไว้แล้วว่าให้มีสิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นก็ได้ โดยกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม

การทุจริตฯ มิได้จำกัดอำนาจหรือดุลพินิจขององค์กรซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์แต่ประการใด องค์กรผู้ที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงยังคงมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับได้ตามอำนาจหน้าที่ของตนในทุกกรณี

สำหรับกรณีข้อหาเรื่องนี้ ก.พ. ย่อมมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ซึ่งรวมถึงการรับฟังข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้อีกด้วยตามข้อ ๑๗^๔ ประกอบกับข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง^๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ๖

กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน หรือคณะกรรมการอื่นซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลการปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือคณะกรรมการที่ทำหน้าที่บริหารรัฐวิสาหกิจหรือผู้แต่งตั้งกรรมการ อนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจแล้วแต่กรณี พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไปก็ได้ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเป็นข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการตุลาการศาลปกครอง ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองหรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งความเห็นไปยังประธานคณะกรรมการตุลาการ ประธานคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองหรือประธานคณะกรรมการอัยการแล้วแต่กรณี

^๓ มาตรา ๙๖ ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๙๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นก็ได้ ทั้งนี้ ต้องใช้สิทธิดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีคำสั่งลงโทษ

^๔ ข้อ ๑๗ การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ในกรณีอุทธรณ์ต่อ ก.พ. ตามมาตรา ๑๒๕ (๔) และมาตรา ๑๒๖ ให้นำข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง วรรคสองและวรรคสาม และข้อ ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

^๕ ข้อ ๑๒ การพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒๕ (๑) (๒) และ (๓) ให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง แล้วแต่กรณี พิจารณาจากสำนวนการสืบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้นตามมาตรา ๙๙ และสำนวนการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๑๐๒ และในกรณีจำเป็นและสมควรอาจขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่น

ซึ่งกำหนดให้ ก.พ. มีอำนาจขอเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งคำชี้แจง ถ้อยคำหรือข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาได้

(ศาสตราจารย์พิเศษ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๕๕

ของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดๆ หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท ข้าราชการ หรือบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ฯลฯ

ฯลฯ